

Udvalgets Flertal maa i Genhold til Foranstaaende indstille, at

Landstinget beslutter at gaa over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Mindretallet (Søsen) har med al Anerkendelse af den gode Billie, som Regjeringen har lagt for Dagen til ved dette og andre i denne Session forelagte Lovforslag at indkomne Kjøbstadernes Udgifter, dog maattet anse det unyttigt at slutte sig til Lovforslaget, fordi det er Mindretallet magtpaaliggende, at denne Sag omfider maatte kunne blive afgjort, og fordi det saavel af Forhandlingerne i Sessionen 1870—1871 om et lignende privat Lovforslag som af Forhandlingerne i nærværende Session om flere Kjøbstadernes nærmest vedrørende Lovforslag klart fremgaar, at en Afgjørelse paa det saaledes foreslaaede Grundlag ikke kan opnaas, idet der hos den store Del af Repræsentationen, der nærmest er Udtryk for Amtsraadskredsens Anskuelse, ikke er den mindste Tilbøjelighed til at indgaa Forening med Kjøbstadterne om Udredelse af Udgifter, der, om end ensartede med saadanne Udgifter i Amtsraadskredsene, dog enten ere eller formodes at være afhængige af Kjøbstadindretninger og Kjøbstadforhold, samt endeligen ogsaa fordi det under disse neppé forbigaaende Stemninger i det Hele maa anses noget betænkeligt for Kjøbstadkommunernes Selvstændighed og Ligestilling med Amtskommunerne i Selvslyrelse at indgaa en økonomisk Forbindelse med disse, som ikke fra Begges Side anses lige ønskelig, og som Kjøbstadkommunerne bør kunne og, hvad det her omhandlede Forhold angaar, ogsaa meget vel kunne undvære. Dertil kommer, at et saadant Fællesskab i Udgifter uden en fælles kommunal Styrelse aabner mange Veie, ad hvilke Regjeringen vil kunne faae Udgang til at indblande sig i selve Styrelsen af de kommunale Anliggender.

Skal dette undgaaes, og skal det i det Hele kunne tænkes muligt at komme bort fra det nuværende Fællesskab mellem de i Øvrigt i økonomisk Henseende hinanden ganske uvedkommende Kjøbstæder, der tilfældigen ligge indenfor Amternes vilkaarlige og særdeles let flyttelige Grændser, saa kan det kun ske enten derved, at der vælges et bredere Grundlag for Fordelingen end de smaa Amtskredse, omfattende enkelte Kjøbstad- og en stor Del Landkommuner, eller derved, at Fordelingen af disse Udgifter ophæves, og at hver Kjøbstadkommune ligesom nu hver Amtskommune deraf bærer sine.

Efter den Enighed, der derom var tilstede i det af Landstinget angaaende hint private Lovforslag i Sessionen 1870—1871 nedsatte Udvalget

(Strup, C. A. Hansen, S. Jacobsen, Søsen, Olrik, N. Pedersen og N. Rasmussen), var der Grund til at antage, at det kunde opnaas, at Fællesskabet om hine Udgifter mellem Kjøbstæderne i et Amt ophævedes, og at disse herefter, hvad de i Lovforslaget i § 1 Udra a. d. e. f. g. h. og i nævnte Udgifter angaar, blive udredede uden Fordeling af hver Kjøbstad for sig, og at derimod Delinkventomkostninger og Sagsførelses Salær og Diæter i beneficerede Sager udrededes ved Fordeling over hele Landet, Kjøbenhavn og Bornholm dog undtagne. — Mindretallet i Udvalget formaar nu ikke at indse, at det af Flertallet Anførte kan begrunde, at denne Ordning ikke nu skulde kunne anses brugelig. Sikkert er det givet, at Regjeringen skulde ville modfatte sig samme, naar den af Rigsdagen billigedes. Det er saa langt fra, at den bebudede Retsreform derved paa noget Punkt vilde foregribes, at den netop maatte være tilfreds med at forefinde en Udgiftsordning, der, som Udvalget dengang i sin Betænkning udtalte, „kunde benyttes, naar en Inddeling af Landet i Rænningskredse og Delinkventfagers Henlæggelse til disse istedetfor til de nuværende Retskredse indførtes“.

Naar der i Motiverne til Regjeringsforslaget imod denne Ordning af Sagen er fremhævet, at der deraf vilde følge megen Uvilighed for Ministeriet, kan Mindretallet dog — saaledes som det har tilladt sig nærmest at begrunde ved Sagens 1ste Behandling, — ikke tillægge denne eller de øvrige fremførte Indvendinger nogen afgjørende Betydning, og Regjeringen vil desuden ved at udvide Omraadet for Kommunernes Vindighed og ved en større Decentralisation i mange Forhold kunne indskrænke Statsstyrelsens Arbejde paa mange andre Punkter, uden at dets Udførelse kan antages derved at ville lide.

Men ligesom Mindretallet saaledes ikke, hvad Delinkventudgifterne angaar, kan se nogen Grund til at udsætte nærværende Sags Afgjørelse for at afvente Reformerne af Retsvæsenet, saaledes kan en Ordning, hvorefter alle de øvrige her omhandlede Udgifter skulle bæres af hver Kjøbstadkommune for sig, selvfølgelig ei heller foregribe nogen senere Lovgivning, hvorved det maatte besluttes at lade Kjøbstæderne faae Lettelse i nogen af disse Udgifter ved at lade andre Kredse tage Del i deres Udredelse. Dette kan meget vel ske ved Formulering af nærværende Lovforslag saaledes, at dette alene fastsætter, at Fællesskabet mellem Kjøbstæderne, hvad disse Udgifter angaar, hæves. Derved kan tilfulde forenes, at der ved den samme eller en efterfølgende eller en samtidig udkommende Lov gives Bestemmelse om, at enkelte af disse Udgifter skulle fordeles paa den Maade, som disse Love paabyde.

Endelig skal Mindretallet tillade sig den Bemærkning, at et Forslag til en Beslutning om, at Sagens videre Behandling affæres, synes at være